

DE TURKSCHE SCHOMMEL

Het was alsof wij nog hoger vlogen, nog dieper afdaalden. Het was ook alsof wij machteloos overgeleverd waren aan den zichzelf kwetsenden wil van den zieke. Alsof hij ons dwong door zijn gebiedenden blik, door zijn overmoedigen lach. Zelf verbeeldde ik mij, toen de wieken van den schommel langzamer begonnen te draaien, zoodat de boomen en de tenten en kramen, de huizen ginds en de menschen op straat zich weer duidelijker afteekenden, dat ik den lach op Misja's lippen zag verstarren, vervagen. Overduidelijk als een close-up zag ik zijn mond voor me. Den bleeken, door de koorts overkorsten mond, waaruit een bloedstraal te voorschijn schoot. . . .

De aarde bleef draaien onder onze voeten. Wankelend liepen wij over het veld, over de straat. Met gebogen hoofd, als schuld bewust, als vernederd. Langen tijd liepen wij zoo voort. Verloren zooals Adam en Eva na hun zondeval.

Hoewel wij vele straten waren gepasseerd en onze voeten moe waren, kwam er geen eind aan de voorstad. En weer bleven wij op hetzelfde oogenblik staan. Het was voor een houten hek, waarachter wij struiken zagen en tafels met roode kleedjes er op.

Ik denk dat het alleen maar vermoeidheid was die ons den tuin van het café binnen deed gaan. Wij zetten ons neer aan de eerste de beste tafel, wij bestelden onverschillig hetgeen de kellner ons aanpreef. Meibowl.

Het was voorjaar. De bruine takken van de struiken waren bespikkeld met de lichtgroene punten van bladeren, rondom, van onder tot boven. Het groen was teer en frisch als dat van jonge krekels. Ik gleed met mijn vinger behoedzaam over een opengebarsten knop en voelde zijn ruw-kleverig omhulsel. Het was alsof hij zich verzette tegen mijn aanraking. Een gevoel van schaamte kwam over mij. Het scheen mij toe alsof iedereen iets van mij afwist dat ik wilde verzwijgen. Ik wist niet of ik mij voor de menschen dan wel voor den struik schaamde.

Toen dronken wij bowl. Hij was wrang en lauw. Hij smaakte verschaald. Alleen maar de vruchten hadden iets bewaard van de zoetheid van lichten wijn. Zij bedwelmden een weinig, prikkelden ons, ons die toch al bedwelmd waren op dezen middag. Nog altijd voelden wij ons door de lucht gedragen, naar omhoog en naar omlaag. Het was alsof een koortsdroom van den zieke ons bloed was binnengedrongen als door den beet van een giftig insect.

Beschroomd zocht ik Fritjof's blik. Vervuld van smart keek hij mij aan. Een gewond dier. En ik kon hem niet opbeuren, mijn gedachten waren verlamd zooals mijn tong. Zwijgend stonden wij op, zwijgend en loom liepen wij naar de volgende halte van de tram. De tram bracht ons met veel geraas door het stadsgewoel. Te midden van afgejakkerde,